

Araguaia

amb el Bisbe Casaldàliga

Rivadeneyra, 6 - 10è
08002 BARCELONA
Tel. 93 317 61 77
Fax 93 412 53 84

correu electrònic: araguaia@pangea.org
<http://www.araguaia.pangea.org>

CARTA N. 72 - NOVEMBRE 2012

25 ANYS DE TROBADES I D'ACOMPANYAMENT AL BISBE PERE I LES SEVES CAUSES, DES DE CATALUNYA.

Benvolguts i benvolgudes,

Amics, companys, tota la colla que anem formant la gran família Araguaia, la "tribu" com tantes vegades ens anomena en Pere.

Encetem un nou curs, especial, perquè si donem un cop d'ull a les Trobades que hem anat compartint, enguany, al llarg d'aquest curs, celebrarem la vint-i-cinquena trobada.

Va ser el mes de juny de l'any 1988 que el bisbe Pere va viatjar a Roma, cridat per fer la visita ad limina amb el Papa Joan Pau II, i els cardenals Gantin i Ratzinger. Era la primera visita que feia durant els 17 anys que portava de bisbe, hi havia moltes preguntes a les que donar resposta, precedia també a aquesta visita una llarga carta que el bisbe Pere havia enviat al Sant Pare, de bisbe a bisbe.

Aquest viatge va ser també un moment de trobada i de comunió, amb la família de Balsareny, la comunitat de claretians, el Pare Arrupe, amb comunitats cristianes, amics de Sabadell, de Barbastre, de Madrid, de Manresa, de Sallent, de Vic, i de molts països.

I aquella visita d'en Pere a Roma, va ser l'eix que va vertebrar llaços d'amistat i de compromís vers un treball en xarxa de persones dels diferents pobles, motivats per donar suport a en Pere i les seves causes.

I de mica en mica va anar germinant (amb l'empenta que va aportar l'entusiasme del P. Pere Jordà, claretia, que venia de Guajarà-Mirim - Brasil) la Trobada de Sant Cugat del Vallès el dia 10 de març de 1989, llançant-nos a l'aventura de presentar el Bisbe Pere Casaldàliga com a candidat al Premi Nobel de la Pau 1992.

I així vam néixer els Amics d'en Pere Casaldàliga, que deu anys després, l'any 1999, a petició d'en Pere, vam passar a dir-nos "Associació Araguaia amb el Bisbe Casaldàliga".

Volem agrair sincerament a totes les persones que heu fet possibles aquests 25 anys de Trobades i de compromís al costat del Bisbe Pere, i les causes que hem fet nostres i amb les que continuem en la solidaritat i la comunió.

Moltes gràcies a totes i tots els que hi heu participat i als que continueu fent camí en aquest gran projecte de ser església, que vol fer-ho en la pobresa, el servei i en la llibertat de l'Evangelí.

Associació Araguaia amb el Bisbe Casaldàliga.

Drets Humans - Poble de Déu - Tercer Món - Ecologia - Ecumenisme

Amèrica - Carisma - Esperança - Pobres - Negres - Indis - Terra - Fidelitat - Regne - Pasqua

DOCTOR HONORIS CAUSA PER EN PERE CASALDÀLIGA.

Universitat Pontifícia de GOIAS - 13 de setembre de 2012

MOTIUS QUE L'AVALEN

En uns temps en que manquen els líders cristians, catòlics, ortodoxes o protestants, amb un perfil clar i transparent, radicalment connectats i compromesos amb la forma de vida evangèlica i la causa de la justícia i la pau al món, sobresurt en gran mesura la persona de Dom Pedro Casaldàliga, el bisbe emèrit de la Prelazia de São Félix do Araguaia. Profeta valent, poeta sensible, teòleg sagaç, mestre d'espiritualitat, pastor i germà dels pobres, aquesta és la figura de Pere Casaldàliga que el Consell de la Facultat de Filosofia i Teologia presenta i recomana a la Comunitat Universitària perquè li sigui concedit el reconeixement de Doctor Honoris causa per la nostra Universitat.

Des del primer document pastoral de la Prelazia "Una església de l'Amazònia en conflicte amb el latifundi i la pobresa" de l'any 1971, van quedar definides amb claredat les opcions pastorals que marcarien la vida d'aquest bisbe i del seu equip: recolzar les lluites dels pobres i dels indis, dels treballadors rurals... Aquest document, sortit d'una realitat de profunda desigualtat i injustícia va recórrer el món i impactà en l'església i la societat. Des d'aleshores va quedar definit el camí que el propi Casaldàliga seguiria.

En aquesta breu exposició volem destacar alguns aspectes de la vida i actuació d'en Pere Casaldàliga que justifiquen i fonamenten aquesta petició.

-Per la lluita pels drets humans, per la justícia social i per la democràcia a Brasil.

-Per la contribució pionera a la qüestió indígena.

-Per la contribució espiritual i política a la qüestió ambiental.

-Per el servei a l'església i al regne de Déu.

-Per l'excel·lent activitat intel·lectual i poètica.

-Per la inspiració permanent.

Si hi ha un consens sobre la figura de Pere Casaldàliga, és que ell és un profeta incòmode. Un cristià que entén, viu i proclama de manera radical – perquè està en les pròpies arrels – el cristianisme. Adoptant com a bisbe el següent lema per a la seva activitat pastoral: No posseir res, no portar res, no demanar res, no callar res i sobretot no matar res.

Bé sap la Comunitat Acadèmica de la PUC que al concedir a Pere Casaldàliga el títol Honoris Causa, no sols està consolidant una imatge pública de institució compromesa amb l'ètica i els valors del Evangeli; sinó que està assumint un

símbol molt potent, prenent una iniciativa que les més respectades Universitats del país fa més de deu anys que prengueren (Unicamp). Però la PUC ha de ser conscient, sobretot, de que amb aquest gest, ella també assumeix els riscos i el desafiament de tenir com a inspiració permanent la figura inquietant i despresada d'aquest poeta, profeta i líder espiritual del Araguaia. En resum, la PUC Goiás també cal que estigui disposada a entossudir-se per ser digna del llegat que el seu homenatjat viu, transmet i representa.

MISSATGE D'AGRAIMENT DEL BISBE PERE

Quan vaig rebre el títol de Doctor Honoris Causa de la UNICAMP vaig explicitar que més que "Honoris Causa" jo ho rebia com a "Passionis Causa". Per la passió que ens porta sempre a assumir la recerca del Regne, de les grans causes de la Justícia, de la Pau, de la Solidaritat, de la Vida. En aquest ambient tan familiar i de tants anys de comunió i de lluita, repeteixo la confessió: És de "Passionis Causa" que accepto el títol; col·lectivament amb tants companys i companyes de caminada, fent memòria i representant l'herència especialment d'aquells que, per la passió del Regne, donaren la prova major.

El lliurament del premi es duu a terme durant la presentació de la nostra Agenda Llatinoamericana Mundial 2013, que ens crida a proclamar i vivenciar "L'altra economia". Responent a la nefasta economia capitalista de l'egoisme sistemàtic, del lucre idolàtric, del mercat omnímode; en definitiva una economia homicida, ecocida, suïcida, l'Agenda ens ofereix pistes i testimonis de l'economia alternativa: l'economia del compartir, de la solidaritat, de la fraternitat i sororitat i la germanor universal.

Fent una breu síntesis en el capvespre, últimament jo em recordo amb insistència d'una tríada d'actituds fonamentals: la indignació profètica, la solidaritat militant, l'esperança pasqual.

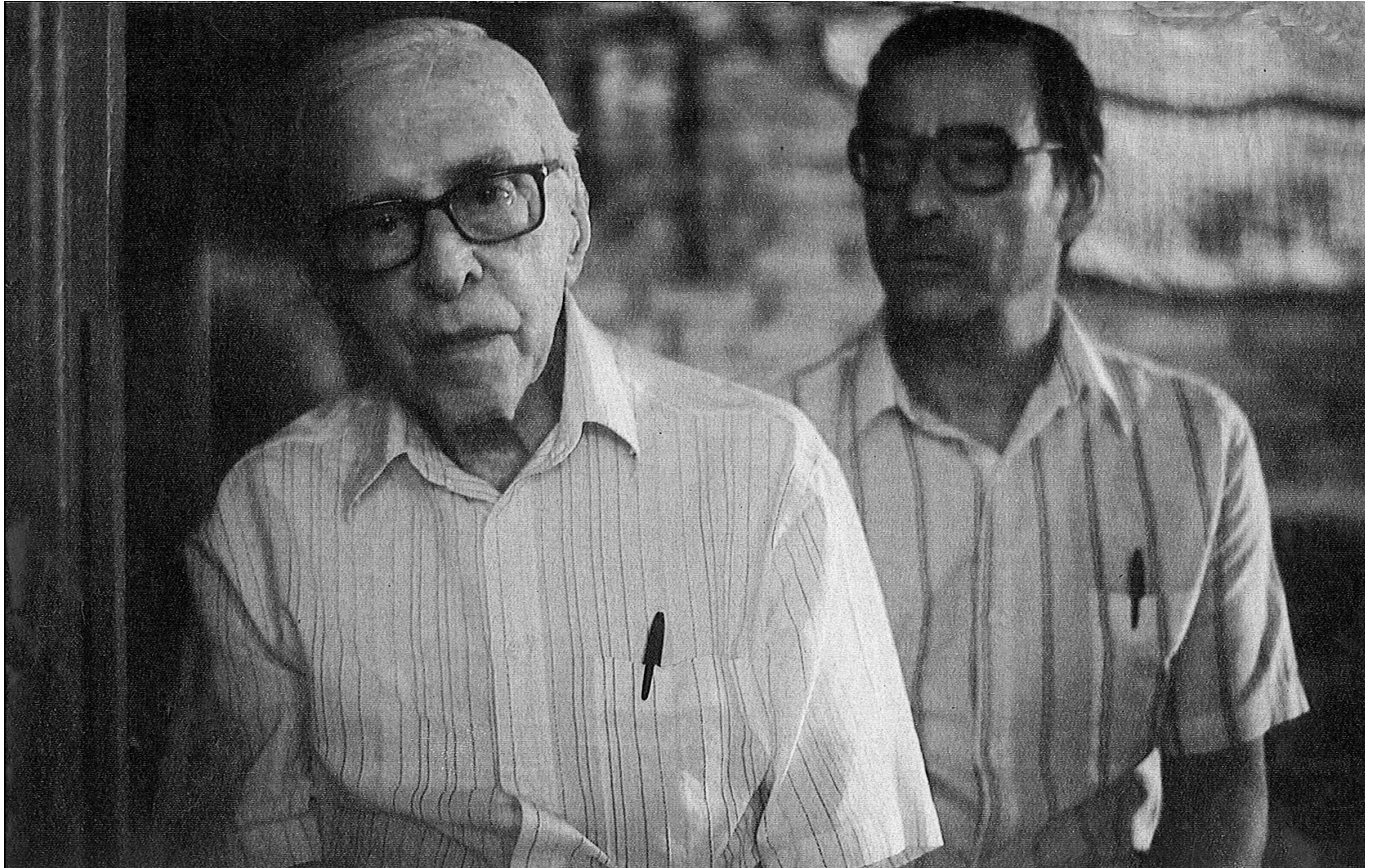
Repeteixo el meu profund agrament a la PUC de Goiás, als artífexs de la nostra Agenda i a tota l'entranyable colla de companys i companyes de la Economia del Regne, en el seguiment de Jesús, amb els pobres de l'Evangeli.

Amén, Axé, Awiri, Aleluia.

DESCALÇ SOBRE LA TERRA VERMELLA

La sèrie sobre Pere Casaldàliga

Durant el rodatge de la sèrie sobre Pere Casaldàliga, que s'ha dut a terme durant aquest estiu a Sao Felix do Araguaia, la premsa se n'ha fet ressó: Us transcrivim part d'alguns articles publicats.

Pere Casaldàliga i l'actor Eduard Fernández. Foto de Néstor Calvo, publicada al diari EL PAÍS.

LA VEU INCÒMODA DE L'ESGLÉSIA

Text: Francesc Relea. El País 12 d'agost de 2012

(...) "La primera sensació va ser de distància geogràfica, cultural i espiritual. Érem en un altre món. Havíem de viure una altra església, entendre aquest poble i assumir la seva lliçó de vida. Mica en mica va néixer la consciència que jo anomeno del dia a dia: avui és avui i demà serà demà".

Pere Casaldàliga ens rep a la seva casa de Sao Felix do Araguaia a l'actor Eduard Fernández, que fa el paper del bisbe, i al qui escriu. La conversa té lloc al jardí, al darrera de la capella, a l'ombra d'un mango imponent envoltat de vegetació exuberant. (...)

L'actor escolta amb atenció i respecte. Dos bisbes, el real i el de ficció, parlen colze a colze del passat i del present. Del compromís del bisbe de la teologia de l'alliberament amb els més febles, de la radicalitat a l'hora de denunciar l'esclavatge i el feudalisme, de les agressions a la prelatia i de les amenaces de mort dels

terratinents, dels cinc processos oberts per la dictadura militar per a expulsar-lo del país i de les pressions del Vaticà per a silenciar una veu incòmoda per a la l'església oficial. "A Sao Felix no existeixen les mitges tintes" escriu el bisbe en els primers temps al Brasil (...).

Quaranta quatre anys després, ja no impera la llei de la selva en aquestes terres, encara que els fazendeiros conserven el posat superb i segueixen mirant amb recel a Casaldàliga. Públicament ningú no gosa criticar-lo. A Sao Felix la figura de Dom Pedro és omnipresent. Una avinguda porta el seu nom, el centre comunitari és el record viu del bisbe, igual que l'Associació d'Educació i Assistència Social Nostra Senyora de l'Assumpció (ANSA) creada pel bisbe en plena dictadura, o el Consell Indigenista Missioner i el Club de Mares.

Inicialment Casaldàliga no va acceptar de bon grat la idea de fer una pel·lícula sobre la seva vida. "Per dos motius. Ja tenim prou vanitat, no fa falta provocar-ne més. I per por que no es

captés bé l'ànima de tot el procés i no es descobrissin les motivacions més grans. A la teologia de l'alliberament insistim: fe i vida, bíblia i política. De vegades, l'església i les religions hem espiritualitzat més del compte. Els pobres ho passen malament aquí i ara però després ve la glòria del cel. Nosaltres insistim que el regne de Déu, que és la voluntat i el projecte de Déu, s'ha d'anar vivint aquí i cada dia”.

Amb la boca petita reconeix que la pel·lícula l'acosta d'alguna manera al seu país que, amb tota seguretat, mai no tornarà a trepitjar.

“No he volgut llegir el guió, he procurat donar els menys consells possibles. Tenia por que si el llegia i m'implicava, em posaria nerviós i els posaria nerviosos a ells. Les obres d'art no es poden mirar a mig parir”.

“Aquest personatge m'està canviant i em canviarà la vida”, intervé l'Eduard Fernández, entusiasmat amb el personatge que representa en aquest projecte que va començar com a pel·lícula i s'ha transformat en una minisèrie de dos capítols que a Espanya s'emetrà a TVE i TV3. Una cosa semblant li passa a Oriol Ferrer, director de *Descalç sobre la terra vermella*, basada en el llibre homònim de Francesc Escribano, publicat el 1999. (...)

Casaldàliga coincideix amb la idea de “saber comunicar”, una de les claus de l'èxit del treball de la prelatura de Sao Felix. “Ha hagut altres esglésies i altres diòcesi que han nascut com nosaltres, però no comuniquen”. “Quan mires l'església actual comparada a l'església del concili Vaticà II, de Medellín, veus que hi ha un retrocés, una involució... però també hi ha un creixement. L'església ja no és només el Papa, els bisbes i els capellans. Hi ha molta església conscient, amb fe i maduresa, que no veneren la Bíblia sinò que l'estudia. Que no vol ser una església que escolta, sinò que també actua. S'està millor avui que ahir”.

Li pregunto pel futur. Qui recollirà el testimoni de Dom Pedro a l'Amèrica Llatina?

“No cal que recullin res de Pere Casaldàliga. Que agafin l'Evangeli. Un sant deia que quan morís li demanaria a Déu: Oblida't de les meves bones obres. Jo dic: Oblideu-vos de la meva herència, no de les meves causes, però de la manera com les he viscut, sí, oblideu-vos.

EL “FAR-WEST” DE CASALDÀLIGA

Text: Fernando García. *La Vanguardia*

30 de setembre de 2012

El rodatge d'una minisèrie sobre la vida del bisbe espanyol Pere Casaldàliga en una de les zones més allunyades de Brasil ha reavivat en aquells escenaris naturals la història d'una llarga lluita contra les injustícies i ha causat també un gran impacte emocional entre els actors que interpreten a personatges reals. (...)

Tota la història i els seus personatges, així com l'experiència viscuda durant els mesos de rodatge al Brasil van resultar forts per als actors. Tots semblaven emocionats i lliurats en cos i ànima al seu paper.

Mònica López va participar, com un obrer més, en la construcció de “casa seva”: el decorat de la cabana on es va instal·lar la francesa Geneveva Boyé, Veva, de les germanetes de Jesús, inspirada per Charles de Foucault. Veva va arribar a Brasil el 1952. Tenia 29 anys (avui en té 90). Ella i les dues companyes de missió, Clara i Denise, van anar a viure amb els indis Tapirapé a uns 240 quilòmetres de Sao Felix. D'acord amb els principis de la seva congregació mai no van intentar convertir la comunitat, sinò que van adoptar el seu estil de vida i van oferir ajuda i ensenyament als seus membres alhora que aprenien d'ells. “Més aviat van ser elles les qui es van convertir als tapirapé en el millor dels sentits” assenyala l'actriu. (...)

Quan Casaldàliga va arribar a Brasil, la Veva duia ja més quinze anys. El capellà, admirat, va preguntar a la germana què havia fet per impulsar el que aleshores ja era una millora evident en les condicions de vida d'aquella gent. “No res, tan sols ajudar i acompanyar”. Així ho explica la pròpia Mònica López: “Genoveva va influenciar d'una manera determinant en Pere”.

Al progrés dels tapirapé va contribuir també el capellà francès François Jentel, interpretat per Jordi Puig, Kai. En els anys 70 el sacerdot es va traslladar a la veïna població de Santa Teresinha per ajudar els posseïdors que aleshores lluitaven per fer valdre els seus drets, inclosa la propietat de les terres.

Quan en Kai va conèixer Pere Casaldàliga, va decidir que cada dia del rodatge aniria a compartir amb ell i els més fidels la pregària del matí, a les set. “Sabia que mai no tornaria a ser

al costat d'algú tan important", comenta. Això no tindria res de particular si no fos perquè l'actor duia anys sense anar a missa i, fins i tot, està preparant els papers per a apostatar. "El dia que facin sant al pare Casaldàliga em torno a batejar. Però sé que això no passarà".

No gaire diferent va ser el procés que Clara Segura va viure en encarnar la Tia Irene, la monja de Sao Paulo que es va unir a la Prelazia de Dom Pedro el 1971 i es va convertir en la seva amiga, confident i executora dels seus projectes socials. "L'obra d'en Pere es va consolidar de la mà de la Tia Irene", resumeix l'actriu. "I a mi aquesta obra i el treball a la sèrie, afegeix, m'han permès descobrir una església més oberta i coherent: Dom Pedro prega per a canviar el sistema; és l'indignat número u", afirma. (...)

El tens debat que Casaldàliga va mantenir amb Joseph Razinger el 1988 és una de les escenes claus de la minisèrie, en la que Sergi López és Joseph Razinger.

Als 84 anys, amb la ment clara i la memòria intacta, encara que limitat físicament pel Parkinson, Casaldàliga no ha perdut el seu esperit combatiu. Ho va demostrar fa una anys quan Lula da Silva, el president, li va dir que estaria molt honorat si acceptés la nacionalitat brasilera. "També jo estaré molt honorat -va replicar el bisbe rebel-, però no acceptaré aquest passaport mentre vostès no aprovin la reforma agrària". (...)

Sobre la crisi espanyola i europea, el pare destaca el sentiment de "gran decepció respecte d'un somni que es va viure massa folgadamente: el que va dur l'estat del benestar". Però es queda amb "la consciència i la solidaritat dels espanyols d'avui". Així que no es declara "ni optimista ni pesimista, sinò esperançat".

A la modesta casa de tota la vida, Casaldàliga segueix la seva lluita amb la paraula i la ploma. Com va dir un combatent espanyol i ell repeteix de tant en tant: "Som soldats derrotats d'una causa invencible".

INDIGENES XAVANTES: LA LLUITA CONTINUA.

Tal i com us informàvem a la carta nº 70, la Prelazia de São Félix està passant un moment difícil amb la situació dels indígenes Xavantes.

Una delegació de 10 indígenes va estar a Brasília, el passat 17 de setembre, per tal de reunir-se amb el vicepresident del Tribunal Regional

Federal, amb l'objectiu de que es deixés sense efecte la suspensió de l'entrega definitiva de la terra als Xavantes.

El mes de juliol, la FUNAI va entregar a la justícia federal de Mato Grosso el plànol de la devolució de les terres als indígenes, que va ser homologat, però aquest va ser suspès més tard,

per l'òrgan judicial superior.

“Tots sabem que aquella àrea és nostra, que té els esperits dels nostres ancestres registrats en aquells arbres” diu el Xavante José de Arimateia. “Des dels nostres avis fins avui, nosaltres som Marâiwatsédé. Nosaltres som els últims fills del poble Marâiwatsédé. Des que van ser expulsats quan eren joves, els nostres avis van tenir l'esperança de tornar-hi vells a veure allà les netes, les fruites”.

José explica que, de les 165.000 hectàrees homologades, els Xavantes ocupen poc més de 30 mil. La resta és utilitzada il·legalment per prop de 400 “poseiros” i, especialment per “fazendeiros,” empresaris de la fusta i “grileros”. “No es veritat que visquin 7000 persones no índies allà. Són més o menys 400. Això és una invenció dels fazendeiros”. Explica el Xavante. En aquest context els Xavantes, han sofert els atacs dels latifundistes. Amenaces, assassinats, problemes de salut per culpa de les pressions i de la degradació ambiental, i inclús una amenaça de mort, han estat dutes a terme pels “fazendeiros” invasors.

NOTA DEL CIMI:

El Consell Indigenista Missioner manifesta i reafirma el seu incondicional recolzament als Xavantes de la Terra Indígena Maraiwatsede que fa 46 anys esperen que es faci efectiu el dret al seu territori tradicional.

Com ja va manifestar el Ministeri Públic Federal, mitjançant una nota, aquesta terra indígena va ser reconeguda com a tradicional no només via administrativa, pel decret del President de la República que el va homologar, sinó també judicialment, amb la sentència de la Justícia Federal de Mato Grosso l'any 2007. Posteriorment, aquesta decisió va ser reafirmada per unanimitat pel Tribunal Regional Federal-1ª Regió.

En la decisió col·legiada, els magistrats del TRF

1 van reconèixer l'àrea de Marâiwatsede com terra tradicional del poble Xavante, destinada a la possessió permanent d'aquesta comunitat indígena, incluint l'usdefruit exclusiu de les riqueses de la terra, dels rius i dels llacs que hi hagin, segons el que determina l'art. 231 de la Constitució Federal.

Per els magistrats, “les proves del procediment, revelen escandalosament, les conductes il·legítimes practicades pels dirigents de l'Agropecuària Suià- Missú l'any 1966, quan van promoure una clara expulsió dels indígenes de les seves terres. Primer sotmetent-los a l'extrema necessitat de supervivència per culpa de la degradació ambiental, que va provocar una dràstica reducció dels mitjans de subsistència i el seu posterior trasllat a una petita àrea pantanosa, on van ser exposats a innombrables malalties”.

El Tribunal acaba la seva decisió, afirmant que la possessió *de les terres per part* de les persones -no índies- sobre l'àrea objecte de litigi “és il·lícita i de mala fe, perquè eren coneixedors que es tractava de terres tradicionalment ocupades pels indis Xavantes Marâiwatsede, i que, fins i tot, va ser posteriorment reconegut per comunicat del President de la República”

Fa poc, el Jutge Federal Julier Sebastião va dictar la immediata expulsió *de les persones forànies* de la terra indígena.

Entenem que qualsevol altra acció que no sigui la concretització de la retirada dels no indis de Marâiwatsede és dilatòria i fereix en l'essència els drets dels indígenes, durament conquerits després de molts anys d'espera i lluita. Esperem que el Govern Federal faci efectiva la decisió judicial vigent.

Brasília (DF), 06 de setembre de 2012.

PRIMER FÒRUM DE BALSARENY

Els passats dies 13 i 14 d'octubre s'ha celebrat el “1er Fòrum de Balsareny”. L'associació Araguaia varem ser-hi presents per celebrar amb tots els assistents els 50 anys del Concili Vaticà II, reivindicar-ne la seva memòria i el retorn al seu esperit. Dissabte, a la inauguració del Fòrum, es va passar un video-salutació de Loris F. Capovilla, arquebisbe emèrit que va ser

el secretari del Papa Joan XXIII, i de la mà de Hilari Ragner i Ramon M. Nogués varem reviuire el naixement del Concili i varem repassar les set assignatures pendents que té l'Església per tal d'adequar-se als temps actuals. A la tarda en Francesc Escribano va compartir les vivències d'aquest estiu a São Félix, durant la filmació de “Descalç sobre la Terra Vermella”.

Durant el cap de setmana es va poder visitar l'exposició "Pere Casaldàliga una veu compromesa" i el diumenge l'Associació Araguaia van participar a la taula; "Pere Casaldàliga profeta i místic del segle XXI". En Joan Soler, ens va acostar a les diverses dimensions del Bisbe Pere, a través de la lectura d'alguns fragments dels seus diaris i l'Antoni Comín va compartir moments de la reflexió, que fa uns anys va fer al costat del Bisbe Pere, sobre el seu compromís polític, i avançant 200 anys en el temps, va dir, "si d'aquí a dos segles segueix havent-hi església serà gràcies a persones com en Pere

Casaldàliga", tot comparant la seva aportació a l'església actual, al que va representar Sant Francesc d'Assís en els seus temps, i la repercussió que ha tingut.

També vam gaudir d'una part cultural i festiva, de tallers, música i es va acabar la celebració, compartint l'eucaristia a la plaça del poble.

En el missatge del Bisbe Pere que es va llegir durant el Fòrum, destaquem el que va dir sobre el Concili;

"El Concili ha significat per a mi i pel món un temps nou de l'Església que s'obre en diàleg a la Humanitat i es fa solidària amb les alegries i sofriments de la família humana.

No s'ha d'esperar un nou Concili per a respondre al clamor de reforma de l'Església, urgent i universal. El cardenal Martini ens ho va deixar com un testament i els pobres i els lluitadors ho mereixen.

Que l'Esperit del Crucificat Ressuscitat amari el Fòrum i els nostres cors, sempre en la recerca del Regne.

Una forta abraçada ben casolana de Pere Casaldàliga

Amb motiu dels 50 anys de la inauguració del Concili Vaticà II i dels 40 anys del camí com a bisbe de Pere Casaldàliga

ASSEMBLEA 2013

Convoquem a l'assemblea anual de socis i sòcies de l'Associació Araguaia

DIA: dijous 24 de gener de 2013

HORA: 19 h. (primera convocatòria) i
19:30 (segona convocatòria)

LLOC: Rivadeneyra 6, 10è. 08002 Barcelona

25 ANYS DE TROBADES AMB LES "CAUSES"

Alter-economia: Sobre les alternatives econòmiques

dia 17 de març de 2013, a Sant Cugat del Vallès

(Rebreu el programa a la propera carta, RESERVEU-VOS LA DATA)

MATERIALS DISPONIBLES

Tenim a la venda:

Agendes Llatinoamericanes 2013 i calendaris del Comité Oscar Romero.

També tenim els llibres:

Homenaje de amigos a Pedro Casaldàliga

Llibre (recull de textos) dels 20 anys de l'agenda llatinoamericana.

L'excusa (llibre i DVD).

PODEU PASSAR PEL SECRETARIAT ELS DIJOURS DE 18 A 20H.

PRESENTACIÓ DE L'AGENDA LLATINOAMERICANA 2013

Us convidem a la **presentació de l'Agenda llatinoamericana 2013** que porta per títol:

L'ALTRA ECONOMIA a càrrec de **Miren Etxezarreta**

Catedràtica Emèrita en Economia Aplicada de la UAB. Màster i Doctora en Economia per la London School of Economics i per la UAB. Membre del Seminari d'Economia Crítica TAIFA.

DIA: 21 de NOVEMBRE de 2012. **LLOC:** Rivadeneyra 6, 3r pis, Barcelona **HORA:** 19 h.

Convoquen: Araguaia, COR bcn i Justícia i Pau.

Araguaia
amb el Bisbe Casaldàliga

ESPEREM LA VOSTRA ASSISTÈNCIA

Nadal 2012 Any Nou 2013

*Centinella, què hi ha de la nit?
Què hi ha de la crisi?*

*Des d'on ho preguntes?
Preguntes des de la fam
o des del consumisme?
El crit dels pobres
sacseja les teves preguntes?*

*Pastors marginals
canten la Bona Nova,
amb flautes i silencis,
contra els grans mitjans,
els mitjans dels grans.*

*Ens ha nascut un Nen,
un Déu se'ns ha donat.
Cal néixer de nou,
nus com l'Infant,
descalços de cobdícia,
de por i de poder,
sobre la terra vermella.*

*Cal néixer de nou,
oberts al Misteri,
ungits d'Esperança*

Pere Casaldàliga

